

MALA PROZA

SPECIJALAC

Zar je to moj neostvoreni san – da budem specijalac u službi nekog državnika? I to turskog! Istina, naši preci su neko vreme bili turski podanici, ali to nije ovo vreme... Otkud taj san na ekranu mojih snova?!

Prijavio sam se na konkurs za specijalca kod turskog premijera. Bilo je prvo pismeno testiranje, a sad konkursna komisija razgovara s kandidatima, sa svakim posebno. U komisiji su premijer (kao predsednik) i dva člana (nekako ista, liče kao jaje jajetu). Ne znam gde su ostali kandidati, ali vidim na stolu dosta papira, tih testova. Premijer mi postavlja neka pitanja, ničeg se ne sećam, članovi se zabavljaju. Jedan uzeo papir sa testom bog zna kojeg kandidata i pravi „patkice“ (kao deca u vrtiću), i drugi nešto pokušava, ali papir ga nervira, zalepio se, šta li. On izlazi iz službene prostorije.

Istog trenutka zazvoni premijerov mobilni telefon: stigla je nova poruka. Čitam poruku: „Primi ovoga.“ U neverici, pogledam, prvi put u ovom snu, u oči turskog premijera. I imam šta da vidim: on liči na Adolfa Hitlera (onog iz filma), a zove se (kako piše na tabli): Josip Broz.

Tako sam postao specijalac kod turskog premijera.

KORTO

Kad sam bio mali, živio sam na selu, s porodicom i dva kera, kućna ljubimca, koje nismo tako tretirali, jer su bili zapravo psi za kereće poslove po dvorištu. U kući nisu stanovali.

Sad, u gradu, posle toliko godina, u stanu se stvorilo kuće. Neki mešanac: maltezer – šnauer – još neka treća rasa. Ono prvo je bilo odlučujuće: podseća na junaka stripa, znate, onaj – Korto Malteze. Dobro, nek bude samo Korto, kerovi nemaju prezime, i samo ime im je zapravo nadimak. Dakle, Korto.

Kad je bio kuće, nije znao tačno gde se piša, a posrao mi se u papuču. Posle je naučio neki red i kakvo- takvo lepo ponašanje. I nekako smo se zavoleli, voli da me cmokne u obraz, da me liže po rukama i ćelavoj glavi. Kad ukrade iz kuhinje neki komad hrane koja nije za njega, dobije ukor, i mora na pregled kod veterinara.

Juče sam, posle ručka, kao i obično, legao na otoman da čitam novine. Prvo one rodoljubive izjave i patriotska obećanja, pa onda ono „pod razno“, gde sam video i nešto za Korta. Piše tamo: „Život sa kućnim ljubimcem za odgovorne vlasnike podrazumeva du-

ge šetnje na svežem vazduhu, brigu o balansiranoj ishrani i redovne medicinske preglede – sve ono za šta kažemo da za sebe nemamo vremena.“

Malo mi se pridremalo, pa sam odložio novine, a preko njih stavio naočare.

Korto ne voli kad ja spavam, nema koga da liže i gnjavi, pa izmišlja razne zabave. Ovog puta je uzeo moje naočare, da ih liže i gricka. Pojeo je obe drške od plastike, sve do gole žice.

Danas sam kupio novi okvir za naočare. Pa, i vreme je bilo. Dugo je trajao onaj stari okvir, ceo kereći vek takoreći.

HOTELSKI SMRAD

Opet sam bio na onom simpozijumu. U istom onom hotelu. Smrad od hotela. Sve vlažno i lepljivo. Ne smem da uđem u sobu, a kamoli u toalet.

A dolaze gosti, uglavnom stranci. Niko se ne buni, samo ja protestujem. Trčim za ofucanom menadžerkom hotela i ređam kritičke primedbe, a ona, na svaku primedbu, prezri-vo odgovara:

„Hvala, hvala.“

Pa, dobro, kad se probudim, zahvaliću se i ja vama. Nikad više vam neću doći. Ima i drugih simpozijuma, i drugih vlažnih i lepljivih hotela. Ima, ima. Hvala, hvala. Hvala na pitanju.

SIVA MAČKA

„Jutros mi dvaput prešla put siva mačka.“

„Jedna ili dve sive mačke?“

„Možda je jedna te ista, možda nije.“

„Dobro je da nije crna mačka.“

„Mani ga. Dve sive mačke, to ti je kao jedna crna.“

„Kako?“

„Pa, sivo je razređeno crno. Kad na sivo dodaš još boje dođe ti crno.“

„Misliš da je baksuz?“

„Ne znam, dve sive mačke...“

„Ili jedna dvaput...“

„Šta ga znaš.“

„Jesu li oba puta prešle ispred tebe iz istog pravca ili je drugi put bilo iz suprotnog?“

„Nije iz suprotnog.“

„Onda može biti baksuz.“

„Zašto?“

„Zato što su iz istog pravca. Tako je druga siva mačka potvrdila nagoveštaj baksuza.“

„A da je prešla iz suprotnog?“

„Poništila bi baksuz.“

„Ali, to važi za crnu mačku! Ne za sivu!“

„Ali, ako je siva dvaput... Ili dve sive...“
„Zezaš?“
„Ma jok. Drugi put pazi.“
„Mačka je đavo.“
„Crna. Za sivu baš ne bih rekao...“
„Ali, kad su dve. Ili jedna dvaput...“

HUMANITARNI FOND INTERTEKSTUALNOSTI

(Uzmite, slobodno. Ukomponujte. Ne treba proveravati. Nemojte mi zahvaljivati.)
Pisci vole da njuše samo svoja govna. Ja sam jedan od njih.

(Čarls Bukovski, *Dnevnik 1991–1993*)

Čitav svet je vreća govana koja se kida. Ne mogu da ga spasem.

(Isto)

Oprezno pisanje je mrtvo pisanje.

(Isto)

Knez laži vlada našim krajevima, duhovi zlobe i njihove sluge oblače se u moderna odela i glume evropejce. Počiniće oni mnoga zla, a sve govoreći: ovo je radi vašeg dobra. Uvek su đavolani preuzimali ponešto od angela, zloliki od dobrotvora.

(Novica Tadić, u „Politici“, 29. oktobra
2008. godine)

Nacionalizam treba da je i po suštini i po obliku čista, visoka kultura. Kultura u najboljem smislu reči. Moral, humanizam, etika, čestitost. Valjanost i čestitost i prvoklasnost ne samo srpska, nego čovečanska.

(Isidora Sekulić, „Kulturni nacionalizam“;
u *Sabranim delima*, knj. 10, 1985)

... niko sa sigurnošću ne može da kaže da je video jednog pesnika...

(Robert Muzil, *Ostavština za života*)

... koji mi je rekao da je život sličan merdevinama u kokošarniku – kratak i pun govana...

(D. J. Danilov, *Talasi beogradskog mora*)